

חֲמֵר הַשְּׁמִים

אָמִיר גִּלְבֵּעַ

שְׁמַח מֶלֶךְ בְּחַצְרֵי.
וְאִין קְרוֹא.
וְאִין נִכְנֵס.
וְאִין נִכְנֵס.
וְאִין נִכְנֵס.
וְהוּא בְּדִיר. וְהוּא עֲצוּב. וְקִשְׁאָקֵעַ.

וְכֵל קָדָם בְּחִין רוֹאִים
אִיךְ פֶּס אַחֵר פֶּס
הַשְּׁמִים מִתְּפָרֵקִים
מִתְּפָרֵקִים שְׁפָשֶׁפֶר.

וְהַלְתִּי-נִתְקַס־בְּתֵלֵל
מִלְחָה אֵן קָר.

וּבְקִרְוֵים עוֹלָה וְעָר
מִגְדָּל אַחֵר מִגְדָּל.

א.

מִי הָרָשִׁיף הַלֵּילָה אֶת כָּל רְקִיעֵי
וְהַבְזִיק אֶת כַּפַּת הַנִּתְרוֹת עַל רֹאשֵׁי
וְהוֹלִיד אֶת דְּבָרֵי פַּפְשָׁה הַנִּסְעָר
הַנּוֹבֵט בְּדֵרִי בְּצִיצִים וּפְקָזִים
בַּמִּתְלָךְ אֶל הַר מִקְפֵּן הַנִּטְוִשִׁים.

וּכְאִישׁ שֶׁאֶתֶד הוּא לַחֲמוֹ וְיִינוּ
נִתְרָה יָד תוֹדָעָה גְּשֻׁבָּה מוֹל עֵינֵי —
זֶה חֲשָׁבוֹן כָּל יָמֵי עַל הָרִי וְעֵינֹת.
עָדֵר נִדְחָק לְבָקֶרֶת רוֹעֵי
כְּלֵי יִרְאָה.

וְאִי עֲרֵף יָמִי, אֶל טִיסוֹת הַבָּרָק
שֶׁל מִחְשָׁב מִתְּפָרֵץ וּמִתְזוֹז בְּסֻגּוֹל
עַד אֹבֵד, עַד אֹבֵד.
אִי וַעַק הַמַּחִי עַל חֶסֶר יָצוּב
אֶמְתָּם הַגְּדוּלָה בְּשִׁישׁ: דְּבָרִים.
וְאִי קְבִיעָתָם בַּמַּעֲרֵף הַנּוֹדָאי
שֶׁל תְּהוֹם מִסְתַּרְרֶת וְשִׂאוֹת שֶׁל הָרִים.
אִי לָבָם הַבּוֹכָה?

מולד

הי, הי, הי, ספר, ספר, ספר אי לָפֶס תבוכה
 באשר לעיניהם גזעם.
 הי, הי, הי, את לולך תלילה צדן לא שמעת.
 הנכון כי יפה הוא, הנכון כי יפה?
 שמע, נכונים לך הדים בחמוקיו של תליל
 לוטפים ועוֹיִנִים כְּטִלְפִיו של תליל.
 (תפתן, הן ליש בקל צדן לא ראתי.
 ודאי, תביכי, בטשנאה כאן טעית).
 שמע, נכונים לך הדים בחמוקיו של תליל—
 סללים בתלום, נזמחח עלי תיל.

ספר, ספר, ספר, את ערפי תיזים.
 את עקרי חיותך שזרית אל רים.
 ספר צגדות שבלילה
 עם הרוחות הקמים
 קצרו
 עד בקר מצאם אפורים,
 גופים בתל תתחום.

ספר, ספר, אנתנו אקר —
 הצל בעמק נופל מן הקר
 וגבה הקר העולה מן העמק.

ולפתאם ידעתי שתלילה אכזר
 וקר.
 ונמוכים ל ראשי העננים.
 ולרגליו של הקר העננים.

ב.

הלא אתה, קרי, בקדם געוֹרִיך
 שטחך תפלה ממשטח ומן השקע
 לאל - אלהי - אלהיך
 צד גבה בך ועמך בִּפְסֻגוֹת
 מן האש
 מן הכח
 ומן הקרי.

כי צוף על גבי לעמד?
 כי הורה לשמר צערי?

תאני זה צויתך לעמד
ולשמר דפוס צעדי

הו, וצתה אם תמוט
וצתה אם תמוט מי ישמר צעדי

— איני יכול לקחת. איני רשאי לקחת.
אף לא אנסה מקאן לקחת.
לפנים אני גבור. לפנים פועם בי מאד תלם.
ולפנים אין בי כח.

הלא אמת, קרי, יודע את העקר
המוריד בקפיו את חורון תלמי.

ואני אש

ואני כח

ואני בכי

שטחתי לרגליך

להאדיר שמיך

אש על אש

כח על כח

ובכה על בכה.

ותקרת גונם על ראשי ועל שיאיך.

ואין עוד יודע

כי בין עיני העל ועל גבך.

ולסתאם ידעתי שכל שלא ספר

הוא בקר.

וכל שלא הושר

הוא שמי הקר.

וגבוהים על ראשי השמים —

שמי.

ג.

תלילה מי את רקיעי הרשף
ומי על ראשי את מפרס הנקרות הקוץ
ולת האחד בחר שנים.

והנה רק אחד משיב.

ואת האחר אין כלל למשיג.

והוא, ודאי, שמים.